

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 18 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก ธรรมชาติของมนุษย์ที่ทำงานในประเทศอินเดียมีโอกาสไปเยี่ยมเพื่อนธรรมชาติคนเดียวที่ทำงานในประเทศจีนในช่วงพักร้อน ที่นั่นเพื่อนพาเขาไปเที่ยวชมเมืองสำคัญและสวยงามต่างๆ ของประเทศจีน เขารู้สึกทึ่งในความเจริญและการพัฒนาที่รวดเร็วของประเทศนี้มาก เมื่อกลับมาประเทศอินเดีย เขาเล่าให้เพื่อนร่วมงานฟังถึงความประทับใจพร้อมกับชี้ให้เห็นว่าประเทศจีนดีกว่าประเทศอินเดีย เขาให้เหตุผลว่า “จริงอยู่ ประเทศจีนปกครองด้วยระบบคอมมิวนิสต์ แต่ประชาชนที่นั่นอยู่ดีกินดี เศรษฐกิจของประเทศนี้นับวันยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ อีกไม่นานประเทศนี้จะกลายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจหมายเลขหนึ่งของโลกแซงหน้าประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งต่างจากประเทศอินเดียที่ปกครองด้วยระบบประชาธิปไตย สภาพเศรษฐกิจกลับแย่ลงและประชาชนส่วนใหญ่ยากจน คนรวยจริง ๆ มีเพียงแค่มือถือเท่านั้น เพราะฉะนั้น ระบบคอมมิวนิสต์ไม่ห่วยอย่างที่คิด เราไม่ควรต่อต้านระบบการปกครองนี้” เพื่อนธรรมชาติอีกคนหนึ่งไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขา จึงพูดกับเขาว่า “ทำไมคุณพูดเช่นนั้น? สมมติว่าพวกเราขังคุณไว้ในคุกและให้อาหารและเครื่องดีทุกอย่างที่คุณต้องการ คุณยังอยากอยู่ในคุกต่อไปอีกไหม?” ธรรมชาติคนนั้นเงยหน้าและเริ่มเข้าใจว่ายังมีบางสิ่งที่สำคัญมากกว่าอาหารฝ่ายกาย สิ่งนั้นคือ เสรีภาพ ซึ่งเป็นอาหารฝ่ายจิตที่จำเป็นสำหรับมนุษย์เหมือนกัน

ชาวอิสราเอลในบทอ่านแรกวันนี้มีความคิดไม่ต่างจากธรรมชาติที่ไปพักร้อนในประเทศจีนคนนั้นเท่าใดนัก พวกเขาปล่อยให้ความต้องการอาหารฝ่ายกายครอบงำจนมองข้าม “เสรีภาพ” ซึ่งเป็นอาหารฝ่ายจิตที่พวกเขาพึงได้รับจากพระเจ้า พวกเขาถือว่าโมเสสและอาโรน “พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าประหารพวกเราในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อนั่งอยู่รอบหม้อเนื้อและกินอิมยังดีกว่าที่ท่านพาพวกเราออกมาในถิ่นทุรกันดารนี้เพื่อให้พวกเราทุกคนอดตาย” (อพย 16:3) ความหิวโหยทำให้ชาวอิสราเอลอยากกลับไปเป็นทาสในประเทศอียิปต์อีกครั้งหนึ่งมากกว่าการมีเสรีภาพในถิ่นทุรกันดารสำหรับพวกเขาการเป็นทาสพร้อมกับอาหารดี ๆ มีค่ามากกว่าเสรีภาพที่มาพร้อมกับความอดอยาก

มุมมองของชาวอิสราเอลแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับมุมมองของพระเยซูเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูเจ้าทรงมองข้ามความสำคัญของอาหารฝ่ายกายและเน้นเฉพาะอาหารฝ่ายจิตเท่านั้น พระองค์ทรงมองเห็นความจำเป็นของทั้งสอง ไม่เช่นนั้นพระองค์คงไม่ทรงทวีชนมปังเพื่อเลี้ยงคนห้าพันคนอย่างแน่นอน ทั้งสองต้องควบคู่กันไปจึงจะเกิดความสมดุลในชีวิต แต่สำหรับพระองค์อาหารฝ่ายจิตมีความสำคัญมากกว่า ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหาร

เท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4) และอีกตอนหนึ่งว่า “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงส่งเรามาและการประกอบภารกิจของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงไป” (ยน 4:34) เมื่อพระองค์ทรงทิวขนมปังเลี้ยงประชาชนผู้หิวโหย พระองค์ไม่ได้ทรงต้องการบอกว่าวิธีแก้ปัญหาคือความหิวกระหายที่อยู่ในส่วนลึกของจิตใจมนุษย์คือ การให้อาหารแก่เขาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่พระองค์ทรงทิวขนมปังเพื่อเป็นเครื่องหมายที่ชี้ถึงอาหารฝ่ายจิตที่สูงส่งกว่าซึ่งพระองค์กำลังจัดเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน

ในพระวรสารวันนี้ประชาชนไม่เข้าใจความหมายของอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ พวกเขาร้องหาพระองค์เพราะต้องการอาหารจากพระองค์อีก พวกเขาต้องการแต่งตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์เพื่อท้องของพวกเขาจะอิ่มตลอดเวลา พวกเขาทูลพระองค์ว่า “นายขอรับ โปรดให้ขนมปังนี้แก่พวกเราเสมอเถิด” (ยน 6:34) พระเยซูเจ้าทรงตำหนิพวกเขาที่คิดถึงเฉพาะเรื่องปากท้องเท่านั้น “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านแสวงหาเรา มิใช่เพราะได้เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ แต่เพราะได้กินขนมปังจนอิ่ม อย่าชวนชวหายหาอาหารที่กินแล้วเสื่อมสลายไป แต่จงหาอาหารที่คงอยู่และนำชีวิตนิรันดรมาให้ อาหารนี้บุตรแห่งมนุษย์จะประทานให้ท่าน” (ยน 6:26-27) ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงซ่อนตัวจากพวกเขา พระองค์ไม่ทรงต้องการทำตัวเป็นเพียงผู้ที่ทำให้ท้องอิ่มเท่านั้น แต่พระองค์ทรงปรารถนาให้ประชาชนเห็นว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิตฝ่ายจิตของมนุษย์ด้วยอาหารที่ทำให้หัวใจของพวกเขาอิ่มหนา อาหารที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย แต่คงอยู่และให้ชีวิตตลอดไป

ปัญหาที่พระเยซูเจ้ากำลังเผชิญกับประชาชนที่แสวงหาพระองค์คือ ขณะที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องฝ่ายจิต พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงเรื่องที่เป็นวัตถุ พระเยซูเจ้าทรงเจอปัญหาเดียวกันนี้เมื่อพระองค์ทรงพบกับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ พระองค์ทรงพูดกับนางถึงน้ำฝ่ายจิต “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่ผู้ที่ดื่มซึ่งเราจะให้นั้นจะไม่กระหายอีก น้ำที่เราจะให้เขาจะกลายเป็นธารน้ำในตัวเขา ไหลรินเพื่อชีวิตนิรันดร” (ยน 4:13-14) แต่นางเข้าใจว่าเป็นน้ำธรรมดา จึงทูลว่า “นายเจ้าข้า โปรดให้น้ำนั้นแก่ดิฉันบ้าง เพื่อดิฉันจะไม่ต้องกระหายหรือต้องมาตักน้ำที่นี่อีก” (ยน 4:15) หลายครั้งความคิดแบบวัตถุนิยมปิดตาของเราไม่ให้มองเห็นความจริงฝ่ายจิต

พี่น้องที่รัก เราต้องตระหนักว่าลัทธิวัตถุนิยมซึ่งสัญญาจะให้ความสุขแก่เรา แต่ทั้งเราให้หิวกระหายเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีวันสิ้นสุด กำลังครอบงำสังคมของเราในปัจจุบันนี้ เราได้ยืมพระวาจาของพระเจ้าซึ่งเป็นความจริงฝ่ายจิต แต่เราเข้าใจความจริงดังกล่าวในกรอบของความต้องการฝ่ายกาย วิธีแก้ไขคือ ให้เราเจริญรอยตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้าและหลีกเลี่ยงสิ่งเย้ายวนของลัทธิดังกล่าว จำไว้เสมอว่า แม้ว่าเราจะมีอาหารชั้นเลิศรับประทานทุกวัน แต่ถ้าเราขาดอาหารฝ่ายจิต เช่น ความรักและเสรีภาพ เราจะยังหิวกระหายอีกต่อไปและจิตใจของเราจะมีไม่วันสงบสุข **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**